

gen lattede sig i Sædet med et Udtryk af Befrielse, og henne ved Vinduet kastede den unge Pige hurtigt Blikket ud gennem Ruden for at forberede den kommende. Men pludselig skiftede hendes Ansigt Farve. Med forvirret, næsten skrækslagen Mine saae hun hen paa Faderen.

Et Øjeblik efter lød tre sindige Slag paa Døren.

VIII

Den indtrædende var den høje, magre, noget foroverludende Mand med det mærkelige Katteansigt, der om Formiddagen efter Gudstjenesten havde været Genstand for saa megen Opmærksomhed blandt Emanuels Tilhørere. Han blev et Øjeblik staaende ved Døren, idet han ligesom overrasket saae sig omkring med skævt optrukken Mund. Derpaa sagde han med slæbende Stemme „Goddag“ og gik langsomt rundt og gav Haanden.

Den gamle Anders Jørgen, der forskrækket havde rejst sig fra Stolen, saae paa den fremmede med et forfjamsket, bønfallende Blik, som denne imidlertid tydeligvis søgte at undgaa.

Paa Emanuel, der flygtigt mindedes at have set den fremmedes Ansigt et Par Gange i Kirken, gjorde hans Person og Væsen et saare utiltalende Indtryk. Og denne Følelse af Ubehag blev ikke mindre levende hos ham, da den ubekendte nu, idet han gav ham Haanden, fikserede ham med et Blik, der halvt skjultes af hans røde, svulne Øjenlaag, og samtidigt forestillede sig selv med de i uskyldig Tone fremførte Ord:

„Mit Navn er Væver Hansen.“

Emanuel følte selv, at han blev rød, men bevarede dog Aandsnærværelse nok til at gengælde Mandens Hilsen med passende Tilbageholdenhed. Tilsyneladende uforstyrret fortsatte han derefter Samtalen med Anders Jørgen, idet dog hans Holdning og Tone — uvilkaarligt paavirket af Væverens Nærværelse — antog en stadig mere fornem Præsteværdighed, der mindede om Provst Tønnesen.

Imidlertid syntes det, som om Væveren slet ikke havde noget